

[Korsgaard.]

stort set Parier, og naar vi nu staar over for 14 000, der endnu sidder fast og vel sagtens for de allerflestes Vedkommende bliver dømt, hvad bliver det da for en uhyre Sum af Lidelser baade for de dømte og deres Familie, man her kommer ud for.

Der har været talt om, at naar der var gaaet en vis Tid, saa vilde man give Amnesti. For mig er Amnesti i den Forbindelse en Erkendelse af, at man i Fortiden har gjort noget forkert, og hvilken Værdi har, naar det kommer til Stykket, Amnesti i den almindelige Befolknings Omdømme? De paagældende er nu engang skudt ud i en Tilstand, som jeg synes er ganske forfærdelig, og ganske særlig maa jeg naturligvis finde det forfærdende, at Børnene skal rammes gennem de Domme, som gør Faderen, eventuelt, men vel sjældnere, Moderen til et Individ, der overhovedet aldrig kan opnaa borgerlige Rettigheder. Jeg synes, at man her har været ude i noget forfærdelig haardt, og naturligvis finder jeg det dobbelt slemt, at man har været saa haard ved de paagældende i de ikke faa Tilfælde, hvor man, som jeg allerede har sagt, med Rette har kunnet sige, at de har handlet i Henhold til bestaaende dansk Lov.

Med Hensyn til det Forslag, der foreligger til Behandling, er det jo af den højtærede Minister ved den oprindelige første Behandling nævnt, at der kunde regnes med, der vilde tilkomme 300 af de 7 000, som man har maattet lade gaa, Erstatning. Jeg gad dog vide, om ikke Tallet 300 alene paa Grund af dette, at de, der var Nazister en vis Tid, ikke paa Forhaand kan undtages fra at kunne faa Erstatning, vil vokse betydeligt, men det vil den højtærede Minister maaske udtale sig om.

I øvrigt synes jeg, at den Erstatning, der gives de uskyldigt internerede, er saa elendig, at hvis den skal staa som Modvægt mod de Lidelser, som de paagældende har været udsat for, saa forekommer det mig sandelig, at de hellere maatte være fri.

Alt taget i Betragtning finder jeg, at der er sket saa meget i de Maaneder, der er gaaet, at det gør mig betænkelig.

De, der var i Kirke i Gaar — jeg var der ikke —, har jo hørt, saa vidt man kan tro Bladene, at Pastor Glahn har udtalt, det var trist, at der ikke var et eneste

Rigsdagsmedlem, der gik, fordi han maatte erkende, at han havde været med til at lede Folk ud i Handlinger, som havde til Følge, at de blev straffet. Jeg gaar vel ud af Rigsdagen, men jeg kan paa ingen Maade gøre mig til af, at jeg gaar paa Grund af dette Forhold. Den eneste Undskyldning, jeg for saa vidt har i denne Sag, er, at jeg straks ved Straffelovens første Behandling — eller maaske det var ved en senere Behandling — gav Udtryk for en Betænkelighed ved at dømme Folk, som har handlet ud fra god Tro.

Om Præstens Udtalelse vil jeg indrømme, at jeg i og for sig er enig i den, men jeg mener ikke, at en Prædikestol er det rette Sted at fremsætte den Slags Bemærkninger fra, for i saadan et Tilfælde kan man ikke opponere. Man lever i et Land, hvor det skulde være tilladt at handle nogenlunde frit, men har altsaa alligevel ikke Lejlighed til at gøre det i et saadant Tilfælde, hvor Udtalelsen fremsættes fra en Prædikestol, og for saa vidt maa jeg beklage, at en Præst har fremsat denne Udtalelse. Naar han saa oven i Købet vælger et Tidspunkt, hvor mange Rigsdagsmænd maa antages at være til Stede, gør det vel Modet større, men ikke mere tiltalende. Men i Realiteten er jeg enig med ham.

Kommer saa hertil den efter min Mening latterlige Erstatning, som gives til dem, der selv efter denne strenge Fortolkning er uskyldigt internerede, vil jeg i hvert Tilfælde ikke kunne stemme for Lovforslaget. Om jeg vil afholde mig fra at stemme for det eller blive væk ved Afstemningen — det ved jeg saamænd ikke engang selv.

Hjermind: Det er min Opfattelse, at vi ikke behøver her i Tinget at gentage de Betragtninger, der blev gjort gældende under Behandlingen i den forrige Samling. Men i Anledning af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Bemærkning om Udtalelsen i Betænkningen om, at der ikke ved denne Lov berøves de internerede nogen Ret til Erstatning efter den almindelige Lovgivning, vil jeg gerne sige, at ogsaa det Spørgsmaal blev jo berørt under Behandlingen i den forrige Samling, og jeg skal derom henvise til, at jeg dengang gav Udtryk for, at jeg ikke nærer noget Ønske om at faa dette